

Forfatter: Nansen, Peter

Titel: Udrag fra ONKEL JOHANNES

Citation: Nansen, Peter: "Samlede Skrifter Bd. 3: Noveller; Skitser; Dramatiske Smaating", i Nansen, Peter: *Samlede Skrifter Bd. 3: Noveller; Skitser; Dramatiske Smaating*, Gyldendal, 1908-09, s. 259. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-nansen03ny-shoot-idm140127433480320/facsimile.pdf> (tilgået 12. maj 2024)

Anvendt udgave: Samlede Skrifter Bd. 3: Noveller; Skitser; Dramatiske Smaating

Knøs mærkede det. Hans lyse Ungdomsmod var brudt. Han blev sær og pirrelig.

— Da Johannes Sass en Tid forgæves havde udfoldet sin diplomatiske Elskværdighed for at bringe de lykkelige Tilstande i Villa Flora tilbage, besluttede han, skønt det var hans Natur imod, at anvende sin fædrene Myndighed.

En Dag opgav han til Floras Forundring sin Midt-dagssevn. Han gik først med elastiske Skridt et Par Omgange om den store Plæne, derpaa traadte han rask ind i Dagligstuen og sagde til Flora:

„Kom med mig ind i mit Værelse. Jeg har noget at tale med Dig om.“

Flora anede, hvad der forestod, og rustede sig til Tavshed. Men da hun sad overfor ham og han, seende hende kærligt i Øjnene, tog hendes Hænder og bad hende have Fortrolighed til ham, som jo dog holdt saa inderligt af hende — da følte hun, at hun gjorde Uret baade mod ham og sig selv ved ikke at tale.

Og, under mange Afbrydelser af Graad og Skamfuldhed, fortalte hun alt, hvad der var foregaaet mellem hende og v. Lowe. Men da hun kom til hans Ytringer om Faderen, tav hun brat og var ikke at bevæge til at tale.

„Nuvel,“ sagde Sass. „Du behøver heller intet at sige. Jeg gætter, hvad den fine Kavalér har sagt. Han har kaldt mig en Aagerkarl — ikke sandt?“

Flora nikkede og brast paany i Graad.

„Saa, saa“ — sagde Faderen og klappede hende smilende paa Kinden.

Flora saá forundret paa ham. At han kunde tage det saa roligt. Og en vidunderlig Følelse af Tryghed greb hende. Der var dog Ingen i den vide Verden som hendes Fader. Og under stigende Be-

undring hørte hun sin Fader mildt og sagtomdigt give følgende Forklaring:

„Ja, jeg er det, som raabelige Mennesker kalder Aagerkarl. En Karl, der driver Aager. En Mand, der laaner Penge ud mod ublu Renter.

Saa meget kender Du, min Flora, til Forretninger, at Du véd, der til lille Risiko hører lille Fortjeneste, til stor Risiko stor Fortjeneste. Sætter Du Penge i Nationalbanken eller lad mig sige i Landmandsbanken, er Du glad ved at faa 4 à 5 Procent. Men sætter Du dine Penge i en Hr. Løwe, maatte Du være bindegald, om Du ikke tog det fire- eller femdobbelte. Endda blev Du maaske snydt med den Forretning. Nu -- det hører til, naar man vover noget: snart stort Tab, en anden Gang endnu større Gevinst.

Altsaa v. Løwe maa betale mig 25 pCt. Er det mon for meget? Mon Nogen vilde gøre det billigere? Eller hvis Nogen vilde det, hvorfor mon han saa kommer til mig?

Nej Du, hverken Nationalbanken eller Landmandsbanken eller nogen Bankier eller nogen Sagsfører vil laane v. Løwe en rød Øre, hvis han ikke møder med to solide Kautionister, hvad han ikke gør. Derfor, naar han skal bruge 1000 Kr. til at more sig for eller betale Gæld med, kommer han til mig. Og hos mig faar han Pengene paa sit smukke Ansigt. Hvem bringer han mig som Kautionister? En Løjtnant i Husarerne maaske med 1200 om Aaret og 20,000 Kr. Gæld. Maaske ogsaa en Volontør i Kancelliet med 600 Kr. og Udsigt til Avancement om fem Aar. Paa sit smukke Ansigt faar han Pengene. Ikke fordi jeg tror, at han vilde føle Samvittighed ved at snyde mig; men fordi jeg regner med, at han af Hensyn til sit fine Navn og sin fine Familie ikke tør snyde mig.